

2018. március 4. – Nagyböjt 3. vasárnapja – Jn 2,13-25 – Jézus megtisztítja a templomot

Miért kellett Jézusnak ezt tennie? Tudta jól, hogy a valódi Isten háza nem az emberkéz építette templom. Azt is tudta, hogy az árusok, miután megrökönyödve, furcsán néznek rá, egy kézlegyintéssel elintézve ugyanúgy visszaállítják majd asztalaikat, visszahajtják állataikat, és folytatódik a bazár, a kereskedés a templom területén, mintha mi sem történt volna.

Maga indokolja a tettét: „...ne tegyétek Atyám házát vásárcsarnokká!”, majd az író hozzát teszi, hogy a tanítványoknak eszükbe jutott: „A te házadhoz való féltő szeretet emészt engem.” Más fordítás szerint: „A házad miatt való féltékenység emészt engem” (Zsolt 69:10). A „féltő szeretet” vagy „féltékenység” ismerős érzés bennünk: józan érvelés helyett inkább érzelmi kötődést és ragaszkodást jelent, sőt a szóban benne van valamiféle önzés- vagy irigységsszínezet is. Márknál rablók barlangjának nevezi a templomot, és Izajás prófétára hivatkozik: „...az én házam neve imádság háza lesz minden nép számára” (Iz 56,7).

Egy újabb emberi megnyilvánulás? Érzelmei elragadják, és olyat tesz, ami nem „helyes”, nem a tanítása szerinti? Lehetséges, hogy Jézus ellentétbe került önmagával, mert az érzelmei vezették? A dolog akkor kezd megvilágosodni, ha tovább olvassuk: „Rontsátok le a templomot, és három nap alatt felépítem azt.” Már kezd tisztulni a kép, főleg akkor, ha hozzávesszük az Izajás-idézetet: Jézus megint szimbolikusan cselekszik, képekben tanít. Utólag már tudjuk, hogy a három nap a halála és feltámadása közti időt jelenti, így tehát ebben a képben egyenlővé tette magát a templommal.

Pontosabban a lerombolt zsidó templom után felépített valódi, örök templommal, amely már nem csak a zsidóké, hanem „minden nép számára” épült. Már nem egy földrajzi helyhez kötött kőépítmény, hanem Jézus örök jelenléte közöttünk, bennünk. Az árusok kiűzése pedig – folytatva ezt a szimbolikát – Jézusnak = a jézusi útnak, tanításnak, a jézusi életnek, vagyis mindannak a megtisztítása, amit Jézus, mint új templomot hozott a Földre. Felhív arra, hogy legyen megtisztítva időnként bennünk, közöttünk, és ügyeljünk arra, hogy ne legyen „kalmárkodás”, evilági értékek átjáróháza, helyszíne. Időnként igazodnunk kell az úton, hogy visszatérjünk a helyes irányba, mert mindenféle egyéb erők észrevétlenül, apránként eltérítenek.

A templom megtisztítása Jézusnál végső soron az ember és közösségének, a földi Isten Országának megtisztítását jelenti. Hiszen Jézus, mint az örök, minden nép számára újjáépült templom bennünk él, közöttünk él. Az Ő útján járunk, az Ő tanítását hisszük és tesszük. Időnként féltékeny szeretettel, de határozottan ki kell kergetnünk *magunkból* a makacs, vissza-visszatérő, alattomosan belénk férkőző, más felé kacsingató „kalmárokat”. Korrigálnunk kell újra és újra, tudatosítani és tartani az irányt...

Bányai közösség